

opusdei.org

História diela svätého Michala

Dielo svätého Michala tvoria muži a ženy, ktorí prijali Božie volanie k celibátu a k žitiu svojho kresťanského povolania v Opus Dei. José Luis González Gullón vysvetľuje, ako vzniklo dielo svätého Michala, akú formáciu dostávajú a aká je ich úloha v Opus Dei.

31.10.2023

Dielo svätého Michala tvoria muži a ženy, ktorí pocítili Božie volanie k

celibátu a k žitiu svojho kresťanského povolania v Opus Dei.

Počas prvých rokov existencie inštitúcie Josemaría Escrivá videl pre každého z nich najvhodnejší spôsob, ako naplniť svoje povolanie podľa jeho osobnej, profesionálnej a rodinnej situácie.

Historik José Luis González Gullón vysvetľuje, ako sa formovalo dielo sv. Michala, formáciu, ktorú dostávajú, a ich úlohu v Opus Dei.

História diela svätého Michala je príbehom ľudí, ktorí cítili Božie povolanie k celibátu, žili a žijú svoje kresťanské povolanie v Opus Dei. Keď svätý Josemaría v roku 1928 uvidel Dielo, pochopil, že je povolaný šíriť kresťanské povolanie tak, aby bol každý človek zjednotený s Ježišom Kristom všade, kde žije, pracuje

alebo sa nachádza. Od začiatku hľadal mužov a ženy, ktorí by ho nasledovali v tom, aby toto kresťanské posolstvo prijali za svoje a potom ho šírili medzi ostatnými.

Počas prvých 20 rokov Diela (1928-1948) vytvoril skupinu ľudí, mužov a žien, ktorí mali povolanie k celibátu. Potom otvoril Dielo a odovzdanie sa Bohu v Opus Dei pre všetky typy ľudí, či už ženatých alebo nežijúcich v celibáte. Túto počiatočnú stratégiu urobil preto, aby mal vytvorenú skupinu, ktorá by bola k dispozícii a ktorú by mohol poslať všade, do všetkých častí sveta.

Vyhľadával ich jedného po druhom v duchovnom vedení. Jedným z nich je Ricardo Fernández Vallespín, mladý muž, ktorý v roku 1933 končil školu architektúry v Madride. Bol to sám zakladateľ, ktorý sa s ním stretol v jeho dome. Odtiaľ sa zrodilo duchovné sprevádzanie a po chvíli

rozhovoru vzal svätý Josemaría knihu o umučení Ježiša Krista a na prvú stranu knihy napísal niekoľko riadkov ako venovanie pre mladého muža: „Nech hľadáš Krista, nech nájdeš Krista, nech miluješ Krista“. Ricardo Fernández Vallespín po rokoch spomínal, že od tej chvíle cítil, že Boh, Ježiš Kristus, ho volá, aby nasledoval tohto kňaza. Niekoľko mesiacov po prvých stretnutiach požiadal zakladateľa, aby bol s ním v Diele, pričom cítil aj povolanie k celibátu.

Od začiatku sa zakladateľ pravidelne stretával aj s týmito mladými mužmi. Najprv to boli muži, potom skupina žien, ktoré ho nasledovali s povolaním celibátu v Diele. V roku 1935 vytvoril takzvanú „Radu Diela“ (*Consejo de la Obra*), prvé stretnutie mužov, ktorí pomáhali pri riadení, teda pri koordinácii aktivít Opus Dei. Svätý Josemaría mal dvojakú starosť.

V prvom rade išlo o posilnenie vlastného kresťanského života každého z nich, ako to neskôr robil s ostatnými členmi Diela, teda s ľuďmi žijúcimi v manželstve. To znamená, že každý si mal osvojiť, pochopiť a osobne žiť ducha Opus Dei. Druhou starosťou bolo, aby sa každý z nich stal formátorom iných, teda aby každý z nich získal dostatočné vzdelanie na to, aby dokázal vysvetliť posolstvo ducha Opus Dei iným.

Od 40. rokov 20. storočia sa tak v Opus Dei používa označenie numerári, ktorí s povolaním k celibátu udržiavajú Dielo ako rodinu a podporujú aj formáciu iných. Spôsob, akým je celibát numerárov v Opus Dei koncipovaný, možno vysvetliť a chápať ako povolanie, profesionálne povolanie. Numerári venujú časť alebo celý svoj čas najmä podpore Opus Dei, vytvárajú rodinu, tvoria rodinu v Diele a poskytujú formáciu, vysvetľujú ducha Opus Dei

a kresťanského života členom Diela a všetkým typom ľudí. Existuje aj niekoľko numerárov, ktorých je pomerne málo: majú úlohy riadenia, t. j. vedenie Opus Dei na centrálnej úrovni pre celý svet alebo na regionálnej úrovni pre niektoré krajiny.

Začlenenie pridružených mužov a žien, numeráriek auxiliár

Kým svätý Josemaría postupne rozvíjal Dielo, prišla španielska občianska vojna, ktorá spôsobila nevyhnutnú trojročnú prestávku. Po skončení vojny v roku 1939, teda v štyridsiatych rokoch 20. storočia, pokračoval v prijímaní len mužov a žien s povolaním do celibátu a to až do roku 1947. Vtedy sa v Diele objavila modalita povolania, s ktorou sa na začiatku nepočítalo. Niektorí mladí muži hovorili, že sa cítia byť Bohom povolaní k celibátu a zároveň sa vzhľadom na svoje okolnosti

necítia byť povolaní žiť všetky tie skutočnosti, ktoré boli prítomné v povolaní numerárov. To znamená, že numerár okrem celibátu podporoval Dielo ako rodinu a z formačných dôvodov žil v centrách, v domoch, ktoré boli práve miestami prijímania ostatných členov, spolupracovníkov a priateľov. Vo všeobecnosti numerári študovali na univerzite, čo im umožňovalo šíriť posolstvo medzi všetkými typmi ľudí, zo všetkých spoločenských vrstiev.

Na druhej strane boli ľudia, ktorí sa považovali za povolaných k celibátu a ktorí napríklad nechodili na univerzitu. Sympatický bol prípad Fernanda Linaresa, muža, ktorý žil v Barcelone, pracoval ako predavač a zároveň bol lyrickým spevákom v zbore barcelonskej opery. Nadchol sa pre Opus Dei a zašiel do tamojšieho centra Diela, El Palau, ale bolo mu povedané, že v tom čase boli členovia Opus Dei len numerári, ktorí sa

usilovali získať univerzitné vzdelanie. Keďže Linares chcel byť členom Opus Dei, zapísal sa na štúdium práva a začal študovať. Keď svätý Josemaría zistil, že sa zapísal na právo, povedal, že je to nehoráznosť a že nie je potrebné, aby mal univerzitný titul, ak sa cíti povolaný s povolaním k celibátu.

Od tohto momentu svätý Josemaría videl, že realita povolania k celibátu v Opus Dei musí byť otvorená pre všetky druhy skutočností, rprofesí a možností. Ďalším prípadom bola žena z Bilbaa, jedna z prvých pridružených. Volala sa Modesta Lejarda a mala vtedy 25 rokov. Žila so svojimi rodičmi a chápala, že jej povolaním je byť naďalej s rodičmi. Keď jej povedali, aby pokračovala a stala sa pridruženou, povedala, že jej bolo veľmi jasné, že je to záväzok voči Bohu žiť doma s rodičmi a pracovať tam, kde je. Inými slovami, nemienila zmeniť svoje miesto, prácu

ani domov. Modalita povolania pridružených umožnila, aby bol celibát otvorený pre všetky typy profesí a rôzne spoločenské vrstvy a aby presahoval špecifickejšiu modalitu povolania numerára.

Ďalšou modalitou povolania v Opus Dei, ktorá sa zrodila v 40. rokoch 20. storočia, je modalita numeráriek auxiliar. Dovtedy existovali len numerári a krátko nato sa začali aj pridružení. Zároveň existovali ľudia, ktorí pracovali v domácich službách, starali sa o ľudí, a pracovali v rezidenciách Diela. Zakladateľ pochopil, že je také dôležité založiť rodinu, utvárať rodinu v Opus Dei, že vznikla modalita povolania, ktorá v Diele zostala ako realita žien, ktoré začínajú vytvárať rodinu v Opus Dei. Ženy, ktoré majú odborné vzdelanie, zvyčajne v oblasti hoteliérstva, a ktoré sa v centrách Diela starajú o každého človeka s materským srdcom a s povolaním k celibátu.

Prvou z týchto žien bola Dora del Hoyo, ktorá pracovala v rezidencii Abando v meste Bilbao, v oblasti administrácie a služieb pre bývajúcich. Keď žiadala o prijatie do Diela, oslovila svoju priateľku Concepción Andrés, ktorá tiež pracovala v administrácii. Hovorila, že Dora je žena, ktorá je skúpa na slovo. Pristúpila ku mne a povedala mi: „Urobila som všetko, čo som mala urobiť“. To znamená, že požiadala o prijatie do Diela ako numerárka auxiliar. Concepción hovorí, že išla na vrátnicu, kde sa venovala niekoľkým úlohám: ľudia prichádzali a odchádzali so svojimi vecami z rezidencie. Práve tam, ako mi dal Boh pochopiť, som napísala list Otcovi, v ktorom som ho žiadala o prijatie za numerárku auxiliar. Potom som bežala za riaditeľkou, ktorá odchádzala do Madridu, a povedala som jej: „Nechávam vám tento list, aby ste ho odniesli Otcovi“. A dodala som: „Ak je tento list dobrý,

tak som dobrá na povolanie. A ak je list nanič, potom som nanič aj ja“. V skutočnosti Zakladateľ dostal žiadosť o prijatie Dory del Hoyo a aj Concepción Andrés a poznamenal, že to boli tie najlepšie darčeky, ktoré v roku 1946 dostal.

„Bitka o formáciu“

V 50. rokoch 20. storočia mal zakladateľ Opus Dei všetky modality povolania, tak celibátne, ako aj manželské alebo bez záväzku celibátu, supernumerárov. To znamená, že tí, ktorí žili povolanie k celibátu, boli numerári a numerárky, numerárky auxiliar, pridružení a pridružené; a tí, ktorí sa nezaviazali k celibátu, boli väčšinou ženatí, supernumerári a supernumerárky. Okrem toho bolo veľa ľudí blízkych Opus Dei, a to tak v diele svätého Rafaela, ako aj spolupracovníkov v diele svätého Gabriela.

V tej chvíli začal to, čo neskôr nazval vojenským prirovnaním „bitka o formáciu“. To znamená vytvoriť celý systém, aby ľudia v Opus Dei vysvetľovali posolstvo Opus Dei iným ľuďom. Išlo o akési odovzdávanie ducha Opus Dei spôsobom, ktorý už bol usporiadaný a prispôsobený okolnostiam každého človeka. Začalo sa to najprv u numerárov vytvorením takzvaných študijných centier, medziregionálnych aj regionálnych. Študijné centrá boli miestami, kde numerári počas dvoch alebo troch rokov dostávali intenzívnejšiu formáciu v duchu Opus Dei a tiež v kresťanskej náuke a kresťanskom živote. Takto boli lepšie pripravení na úlohy vedenia, koordinácie a činnosti Opus Dei na celom svete.

Prvé medziregionálne študijné centrum bolo v Madride a od roku 1948 ho zakladateľ založil v Ríme a nazval ho Rímske kolégium Svätého

kríža. Navštevovali a navštevujú ho mnohí ľudia z celého sveta, ktorí dostávajú špecifickú formáciu v duchu Opus Dei od samotného zakladateľa a neskôr od jeho nástupcov. Okrem toho mnohí z nich študujú na pápežských univerzitách. Dnes veľa z nich študuje na Pápežskej univerzite Svätého kríža, ktorá je korporatívnym dielom Opus Dei.

Javier Echevarría, nástupca zakladateľa, rozprával, ako sa v roku 1951 stretli a svätý Josemaría im povedal: „Tu v Rímskom kolégiu ste preto, aby ste leteli vysoko, aby ste sa vznášali ako orly. A viete, aké dve krídla vám dáva Rímske kolégium? Nuž, jedno krídlo je vzťah k Bohu, svätosť a túžba byť svätými. A druhé je akademická formácia, je to uplatnenie vašej inteligencie na poznávanie Boha, a tak ho budete lepšie milovať a tiež lepšie vysvetľovať iným“.

Rímske kolégium Svätého kríža bolo určené na formáciu mužov a Rímske kolégium Panny Márie bolo založené v roku 1953 v Ríme na prípravu žien Diela, ktoré mali neskôr šíriť kresťanského ducha a posolstvo Opus Dei po celom svete. V prípade žien zakladateľ v 60. rokoch 20. storočia zriadil Pedagogický inštitút, ktorý všetkým numerárkam, ktoré navštevovali Rímske kolégium, udelil univerzitný titul. Týmto spôsobom zabezpečil, aby aj ony získali vyšší stupeň vzdelania, ktorý by im umožnil lepšie plniť úlohy riadenia, formácie a starostlivosti o ľudí v Opus Dei.

Keď svätý Josemaría zomrel, povolal 692 svojich synov ku kňazstvu. Dnes je počet kňazov, ktorí sú numerármi alebo pridruženými Prelatúry, necelých 2 000.

Spolu s Regionálnymi študijnými centrami, ktoré boli zriadené v

každom regióne Diela, regionálni riaditelia zriadili kurz alebo študijné centrum, aby vysvetlili posolstvo Diela numerárom, ktorí prešli týmito centrami počas dvoch rokov. Pre pridružených a numerárky auxiliár boli vytvorené podobné študijné centrá, ako napríklad Regionálne študijné kurzy, kde sa vyučovala filozofia, teológia a duch Opus Dei, prispôsobené okolnostiam každého človeka. Takto mal zakladateľ od 50. rokov 20. storočia k dispozícii dobre formovaných ľudí, ktorí mohli všade šíriť Opus Dei.

Šíritelia ducha Opus Dei

Od začiatku cestovali numerári, numerárky aj numerárky auxiliár do mnohých krajín s túžbou šíriť Opus Dei. V mnohých prípadoch sa museli naučiť nový jazyk, zvyky a spôsob života katolíkov v každej krajine.

Týmto spôsobom sa šírenie Diela po celom svete stalo skutočnosťou.

Začalo sa od tých, ktorí mali povolanie k celibátu ako numerári, ľudia, ktorí podporujú Dielo z hľadiska formácie a budovania rodiny. A bolo podporované aj pridruženými, mužmi a ženami s povolaním k celibátu, ktorí pracujú a žijú na rôznorodých miestach. Povolanie k celibátu pridružených je v Opus Dei naďalej bohatstvom, rovnako ako povolanie numeráriek auxiliár v profesionálnej príprave starostlivosti o každú osobu s materinským srdcom.

Týmto spôsobom, vďaka dielu svätého Michala, je možné rozvíjať dielo svätého Rafaela medzi mladými ľuďmi a dielo svätého Gabriela, ktoré tvoria ľudia bez záväzku celibátu, väčšinou ženatí muži a vydaté ženy, ktorí pochádzajú z rôznych spoločenských prostredí. Dielo svätého Michala bolo pre zakladateľa Opus Dei rozjímať o tom, čím sú v rodine otec a matka, tí, ktorí rodinu

podporujú a umožňujú jej začať sa formovať, dávajúc ovocie svojho otcovstva a materstva, v tomto prípade duchovného, všetkým ľuďom.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/historia-diela-svateho-
michala/](https://opusdei.org/sk-sk/article/historia-diela-svateho-michala/) (05.04.2026)